

AYŞE ÖVÜR. 1971 İstanbul doğumlu. Ailesi Rumeli ve Kafkasya kökenlidir.

İstanbul Üniversitesi'nde Klasik Arkeoloji eğitimi alan Övür, yüksek lisansını aynı üniversitede Eskiçağ Tarihi Bölümü'nde tamamladı. Değişik kazı ve araştırma projelerinde görev aldı. Eskiçağ tarihi ve arkeoloji konularında makaleleri yayımlandı.

Lise yıllarından itibaren büyük tutkusu olan edebiyat alanında yetkinliğini geliştirmek için eğitimlere katıldı.

Yazarın *Sahra 1911* adlı romanı vardır.

AYŞE ÖVÜR

BOTTER APARTMANI

ROMAN

Remzi Kitabevi

BOTTER APARTMANI / Ayşe Övür

© Remzi Kitabevi, 2019

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Nesrin Arslan

Kapak: Ömer Erduran

Kapak görseli: Shutterstock/Anna Jurkovska

ISBN 978-975-14-1897-5

BİRİNCİ BASIM: Nisan 2019

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 12068 / Tel (212) 629 0615

Cilt: Çifçi Mücellit, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
5. Cad. No: 24-25 Bağcılar-İstanbul
Tel (212) 629 4783

*Reyhan, Yasemen, Aysun
ve Zeynep Duru'ya...*

1

Psikiyatrist Dr. Kaan M. Yamaner, karşısındaki mor renkli kadife berjerde oturan yirmi bir yaşındaki kızı dinlerken, elindeki Montegrappa marka dolmakalemle defterinin açık sayfasına, üst üste birkaç defa vurdu. Gümüş gövdeli dolmakalemin yuvarlak ucu, kâğıdın yüzeyinde kaydı. Yazdığı cümlelerin üzerinde birbirini anlamsızca kesen ince çizgiler belirdi.

Kızın bacakları birbirine yapıştı. Göğsünde birleştirdiği gergin kollarını, bir süre sonra serbest bıraktı. Kız uzun, dalgalı saçlarını arkaya doğru attı. Görüşmenin başında sekreterin ikram ettiği kahveden bir yudum aldı. Yutmadan önce dişlerinin arasında gezdirdi. Kahve, boğazından yavaşça kaydı.

“Peki, Zehra, şimdi asıl konuya geçelim. Kafanın içinde yankılanan sesleri bastırmak için neler yapıyorsun? Şimdiye kadar, kendi kendine geliştirdiğin yöntemler olmuştur herhalde,” dedi

“Başka şeyler düşünmeye çalışıyorum.”

“Bu yorucu olmalı.”

“Evet, sesleri susturmak çok zor. O kadar güçlüler ki...”

“Peki, ders çalışırken veya başka bir işle uğraşırken nasıl başa çıkıyorsun bu durumla? Boğaziçi Üniversitesi’nde sosyoloji okuyabildiğine göre...”

“Daha çok yalnız kalınca ortaya çıkıyor bu sesler. Ders çalışırken ya da başka bir işle uğraştığım zaman azalıyor.”

“Anladım. Peki, söyler misin, bu sesler sana bir şeyler hatırlatıyor mu, mesela bir yakınını: anneni ya da babanı?”

Zehra’nın yüzündeki zoraki gülümseme kayboldu. Avuçlarının içinde kavradığı kahve fincanını, ortada duran mermer

sehpaya yavaşça bıraktı. Gözleri, ayağının altındaki yeşil halının püsküllerine kaydı.

8

Kaan, Tıp Fakültesi'ndeki uzmanlık derslerinde öğretildiği üzere, hastasına tepki vermeden dosyasına not almaya devam etti. Zehra, kot pantolonunun altından bile zayıf oldukları belli olan bacaklarını birbirine dolayıp, kısa kollu, bol tişörtünün eteklerini çekiştirip, başını pencereye çevirdi. İstiklal Caddesi'nde, Osmanlı devrinden kalma Botter Apartmanı'nın Boğaz'a bakan arka salonundaydılar. Bir martı tiz çığlıklar atarak kanatlarını açtı. Kaan, sakallarını sıvazladıktan sonra martıların renginin eskiden daha beyaz olduğundan, günümüzde ise çevre kirliliği nedeniyle gittikçe koyulaştığından söz etti. Zehra, bu kuşların denizciler tarafından hiç sevilmediklerini anlatırken eliyle saçlarını düzeltti, o arada Kaan, Zehra'nın yüzüne değil, koltuk altının alınmamış tüylerine bakıyordu.

“Martıların böyle saf göründüklerine kanmayın. Kıyıya vuran cesetlerin üzerine çullanıp, gözlerini yerlemiş,” dedi Zehra.

Kaan, ayağa kalktı. Bacakları uzun olduğundan bedeni biçimli duruyordu. Hava sıcak bile olsa kısa kollu gömlek giymeyi sakil bulduğundan, üzerinde uzun kollu, çizgili bir gömlek vardı. Manşetlerinden birer kat katlamıştı. Kütüphanesinin, orta rafından çektiği bir elkitabını Zehra'ya uzattı.

“Boğaziçili olduğuna göre İngilizcen iyidir. Bu kitabın sayfalarını biraz karıştırmanı istiyorum. Özellikle üçüncü bölümü.” Hastalarının tam karşısına gelecek şekilde yerleştirilmiş kadife koltuğa, sırtını yaslayacağı ince yastığı düzelterek oturdu Kaan.

“Elindeki kitap, psikolojik sorunların net şekilde tanımlandığı temel eserlerden biri. Sen hasta değilsin. Sadece derinlik kazanmış korkuların, endişelerin var. Altı aylık yoğun bir terapi ve ilaç yardımıyla rahatlayacaksın. Tabii tedavine, görüşme aralıklarını uzatarak üç yıl devam edeceğiz,” dedi Kaan.

Zehra kitaptan birkaç paragraf okudu. Ortadaki sehpanın üzerine bıraktı. Etrafa bakmaya başladı. Şehrin manzarasına hâkim, geniş salonda fazla eşya yoktu. Kalın, gri şeritlerle desen verilmiş yeşil perdeler, pencerenin her iki yanından sarkıyordu. Minyatür kamkat saksıları, güneşi görecektir şekilde yan yana dizilmişti. Odada boydan boya uzanan bir kitaplık vardı. Çoğu İngilizce olan kitaplar, psikolojiyi, psikometriyi, psikiyatryi, psikofiziği içeren hastalık isimleriyle dallanıp budaklanıyordu. Çalışma masasının üzerinde bir dizüstü bilgisayarla Almanca tıp sözlüğü yan yana duruyordu. Duvarlar değerli resimlerle kaplıydı. Kaan'ın arkasında asılı duran tabloda resmedilmiş iç içe geçmiş dairelerin her biri, kırmızının farklı tonundaydı. İçerisinin ferah, insanın içini açan bir yer olması için emek verildiği belliydi. Yine de odanın havasına, evin çoktan ölmüş eski sahiplerinin nefesleri, nice yaşama tanıklık etmiş olan antika eşyaların kokusu ve hastaların arkalarında bıraktıkları kasvetli izler sinmişti.

“Soyut kompozisyon seviyorsunuz sanırım. Arkanızdaki tablonun renklerini biliyor musunuz?” dedikten sonra, “lütfen bana doğruyu söyleyin. Hastalığımla ilgili epey araştırma yaptım. Sizden önce gittiğim psikiyatrist de masasının üzerinde duran kitapları gösterip, tıptaki son gelişmeleri falan anlatmıştı,” dedi Zehra.

Kaan'ın yüzü yumuşadı. Sonra gülümsedi. Oxford Üniversitesi'ndeki hocasının hep haklı bulduğu sözü geldi aklına: “Gerçek hastaların çoğu doktora kendisi gitmez. Nadiren gidenler de doktorunun yüzüne küfür edip, ne kadar işe yaramaz biri olduğunu belli eder.” Kaan, elindeki kalemi parmakları arasında gezdirdi. Not tutmak için dizine yerleştirdiği defterini sehpaya bıraktı.

“Peki, öncelikle bilmeni istiyorum. Bu odada her şey serbest. Küfür etmek, bağırarak, ne bileyim tepinmek bile... Senden ilk isteğim rahatsız olduğun sesleri kâğıda geçirmen. İster resim

kullan, ister kelime, ister şekil, sana kalmış. Bir ödev gibi, her gün aynı saatte aksatmadan yapacaksın bunu. Onları bana göstermeni istemiyorum. Rahat ol,” dedi Kaan.

Zehra dudaklarını büzdü. Adet zamanı geldiği için alnında çıkmaya başlayan sivilcelere gitti eli. Gözleri, mavi çini saksıların içindeki minyatür kamkat ağaçlarına daldı.

“Tamam, deneyeceğim,” dedi.

“Bu arada tablolarla ilgilenmene sevindim. Hepsi gerçektir. Şu yan duvardaki Fahrelnisa Zeid’in. Arkamda asılı olan da genç bir ressama ait,” dedi Kaan.

“Aslında resimden anlamıyorum. Renkleri görüyorum sadece. Bir de çizgileri. Size bahsedemedim henüz. Haftada iki gün bir galeride çalışıyorum. Gidiş gelişlerimi ders saatlerime göre ayarlıyorum. Patron beni pek sevmiyor ama renkleri, çizgileri bir kez bile görsem unutmduğumdan olsa gerek, hâlâ kovmadı,” dedi Zehra.

Zehra bunları söylerken bir gülümseme vardı yüzünde. Renkleri tanımanın küçükken kafasında geliştirdiği bir oyun olduğunu, ne zaman boğuluyormuş gibi hissetse boyalara sığındığını, onları değişik şekillerin içine yerleştirdiğini, tonlarına göre her birini zihninde ayırıp, birleştirdiğini anlattı.

Kaan, üst üste attığı bacaklarının yönünü değiştirdi.

“Konumuza dönersek, eğer duyduğun sesleri bastırmaya çalışırsan daha da çoğalır, güçlenirler. Bu durum insanın enerjisini parazit gibi emmeye başlar. İşte bu nedenle onları önemsemeyi öğreteceğim sana,” dedi.

Bu sırada, Zehra kollarını göğsüne bastırdı.

“Bu seslerin ne kadar güçlü olduğunu siz bile anlayamıyorsunuz,” dedi. Sesi, kopacak kadar incelmmişti. Gözlerinin altındaki kahverengi halkalar yanaklarına doğru yayılıyordu. Kaan önünde duran kâğıtlara not alırken, çatılara konup, kalın martılar kanat çırpıyordu. Birbirine dolanıp açılan kalın, beyaz tüylerin hışırtısı, aralık pencereden salona kadar geliyor-

du. Neden bu kadar hızlı hareket ediyorlardı? Yan odadaki sekreterin kullandığı iki telefon da susmuyordu. Sesi cırtlaktı. Konuşurken pürüzleniyordu. Tıpkı bozuk bir aletin bitip tükenmez cızırtısı gibi. İnsanların sesleri ile yaşları arasındaki uyumsuzluk doğanın aksaklığı nedeniyle olmalıydı. Kapının zili çaldı. Metalik ses rahatsız etti Zehra'yı. Kulaklarını tıkamak istedi. Yapamadı. Karnını şişiren adet ağrısı, içinde yayılmaya başladı. Kapıyı çalan kargocu, sekreteri yüksek sesle selamladı. Getirdiği paketleri gürültüyle yere bıraktı. Bu sırada Kaan, hiç durmadan Zehra hakkında not alıyordu. Koca bir sayfayı doldurdu. Kalemi kâğıda her vurduğunda cızırtılar çıkıyordu. Ne garipti, Kaan hastaları hakkındaki düşüncelerini sayfalarca yazar ama onları asla okumazdı.

Kaan, nihayet kafasını kaldırıp, “Kendini bu kadar sıkmana gerek yok. Ağlayabilirsin. Renklerle ilişkinin de üzerinde durulması gerek. Sana bu konuda kısa bir test yapacağım. Yalnız önce açıklamamı istediğim bir konu var. Duyduğun sesler nedeniyle kendini suçluyor musun?” diye sordu.

“Evet, bazen,” dedi Zehra.

Kaan, Zehra'nın mimiklerini, bazen kısılan bazen de aşırı yükselen ama görüşme sırasında hiç dengelenemeyen ses tonunu, içinden bir yerlerden çıkıp gelen çığlıkları açıklamaya çalışırken ileri geri büktüğü incecik parmaklarını kırk beş dakikalık terapi süresince takip etti. Duvara çivilenmiş, sağında ve solunda birer aslan figürü kakılı eski saat, terapi başladığından bu yana, üçüncü defa çaldı.

Kaan, bir sonraki görüşme için randevu verdiği hastasına, talep etmemesine rağmen, muayene ücreti indirimi yaptı. Acil durumlarda arayabilmesi için üzerinde cep telefonunun yazılı olduğu kartını uzattı.

Gerçekte pek çok meslektaşı gibi kartvizitinde numarası yazan telefonu gündüz kapalı tutup, rahatsız edilmesine izin vermezdi. Sadece akşamüstleri, o da üniversitede bir toplantıda ya

da seminerde değilse, birkaç saatliğine açıp mesajlarını kontrol ederdi. Oysa Avrupa'nın saygın tıp dergilerinde görüşleri yayınlanan, iddialı bir ruh hekimi olarak İngiltere'den İstanbul'a taşınmaya karar verdiği zaman kurmayı planladığı düzen, bu değildi.

Zehra, teşekkür edip elini uzattı. Açılan yakası, omzundan göğsüne inen dövmesini ortaya çıkarmıştı. Kaan, kızın elini bırakmadan, çok eskiden mağaralarda yaşayan insanların öldürdükleri hayvanlardan birer parçayı boyunlarına takarak onları taklit ettiğini, şimdi de insanların büyük ihtimalle sürüngen beyinlerinin etkisiyle bedenlerini boyadığını söyledi.

“Sen yine de bana aldırma, çok yakışmış,” dedi Kaan.

Zehra, bez çantasına, Kaan'ın uzattığı ödev defterini koydu. Şimdiye değin, birbirinden farklı yüzlerce insanın elinin değdiği, aşınmış tokmağı çevirip, kapıyı açtı. Dışarı çıkmadan önce, “Tablodaki iç içe geçmiş dairelerin ateş, mercan, kardinal ve horozibiği rengine de olduğunu daha önce fark etmemiştiniz değil mi? Bir de ana figürün dış çevresini, ressam koyu pembe boyamış. Dikkatli bakın,” dedi. Sonra, iyi günler dileyerek kapıyı kapattı.

2

Bu sırada, sekreterin cık cıkıladığını duydu Kaan. Suskun kalıp, hasta kabul ettiği salona geri döndü. Programına göre Zehra, o günkü son danışanıydı. Adeti olduğu üzere, görüşmeleri bittikten sonra sekreterin pişirdiği şekersiz Türk kahvesini içer, sigarasını yakar, İstanbul'u seyrederdi. Hastalarının ardında bıraktığı kalıntılardan arınmak için her gün uyguladığı bir ritüeldi bu. Girişinde yüksek bir dükkân ve onun üzerinde dört kat dairesinin olduğu Botter Apartmanı, İstiklal Caddesi'nin Tünel çıkışına yakın, tepe sayılabilecek yüksek bir arazi üzerindeydi. Böylece binanın arka tarafından hem Haliç kıyıları, hem de Boğaz görünüyordu. Kaan, pencerenin iki kanadını da sonuna kadar açtı. İstanbul'da haziran ayının tazeliği, kendini iyice hissettirmeye başlamıştı. Zaman yorgunu binanın taş duvarları, kış kasvetini artık üzerinden atmıştı.

Kaan, İngiltere'den döndükten sonra, hiç düşünmeden aile yadigarı, bu apartmana yerleşmişti.

Yıllar önce, şimdi yalnız başına kaldığı dairede ailesi, muayenehane olarak kullandığı bir alt katta ise büyükbabası ve büyükannesi yaşamıştı. Yurtdışında bulunduğu seneler hariç, neredeyse tüm gençliğini geçirdiği yüz on yaşındaki bina, üst üste istiflenmiş bir taş yığını değildi onun için. Hayatını anlamlandıran, yön veren tüm duygular bu binada oluşmuştu.

Botter Apartmanı'nın her katına, birbirinden farklı pek çok insanın yaşamı değmişti şimdiye kadar. Bina da içinde yaşayanlarla birlikte değmişti. Duvarları arasında ömrünü geçiren insanların gölgeleri, artık ölü bile olsalar, her yerdeydiler. Aşık ol-

duğu kız için piyanoda şarkılar söyleyen liseli oğlanın sesini, kocasından nefret ettiği halde sevişmek zorunda olan bir kadının iniltilerini, her şeyi terk edip kaçmak isteyen ihtiyar bir büyük-babanın sızısını, hizmetçi kadının içine gömdüğü ahları, evlerinden ite kaka kovulanların kara ağıtlarını, yalnız duvarlar duymuştu. Bina ayakta durduğu sürece bu izlerin hiçbirisi yok olmayacaktı.

Kaan, hastalarının oturduğu geniş berjeri, Marmara Denizi'ne doğru çevirdi. Topkapı Sarayı'nın silüetini yükselten Adalet Kulesi, Süleymaniye'nin kayalara mih gibi çakılı gövdesi, Ayasofya'nın tarihi delen asaletinin çevrelediği manzarası, akşamın inmeye başlamasıyla pembeleşti. Aile anılarının yaşadığı bu evde; adı unutulmuş yazarlara ait kitaplar, üzerlerindeki hüznün bir türlü temizlenemediği koltuklar, bedenleri çoktan yok olmuş insanların zaman lekeli fotoğrafları, vakur bir sessizlikle eskimeye devam ediyordu.

Kapıyı hafifçe tıklatan sekreteri, Kaan'ın en sevmediği şekilde mesleğini, insanlığının önüne koyarak, "Doktor Bey, kahveniz hazır," diye seslendi. Yuvarlak tepsiyi sehpanın üzerine bırakarak çıktı. İnsanları mesleğiyle onurlandırmaya çalışmak, imparatorluk kalıntısı kültürlerde yaşatılan bomboş bir ifade olduğundan, sekreterini, "Bana Doktor Bey deme, lütfen!" diye defalarca uyarılmıştı oysa. Ama sonunda, sekreterin, "Olur mu hiç öyle şey?" diye başlayan cık cıklarından bıkkınlık geldiğinden, daha fazla bu konuya kafa yormamaya karar vermişti.

Sigarasını yakıp, koltuğuna iyice yayıldı. Martılar, durmaksızın İstanbul'un kırmızı kiremitli çatılarına konup, havalanıyorlardı. Bir apartman dairesinin arka balkonunda yoga hareketleri yapan kıza takıldı gözleri. Bacaklarını esnetti birkaç defa, sırtını kamburlaştırdı, gövdesini büktü, topuklarını vurdu birbirine. Uzaktan bakınca, nasır tutmuş yaralarını törpülüyor gibiydi kız. Kaan, irkilerek yerinden doğruldu. Duvar saatine baktı, ka-

palı haldeki cep telefonunu aceleyle açıp, onun da saatine baktı, geç kalmıştı.

Banyoda saçını, sakalını düzelttikten sonra asansöre koştı. Kültür Varlıklarını Koruma Bölge Kurulu'ndan bir türlü izin çıkmadığı için sökülüp değiştirilemeyen dökme demir korkuluklara tutunup, asansörü çağırdı. Katların birinde takılı olduğundan olsa gerek, asansör gelmeyince, hızlı adımlarla merdivenlerden inmeye başladı.

Kapıcı Hamza, her zaman olduğu gibi bina girişindeki geniş müdür koltuğuna oturmuş bir yandan dışarıdan ortaokulu bitirme sınavlarına hazırlanıyor, diğer yandan kameralardan gelen görüntüleri duvara yerleştirilmiş monitörler aracılığıyla tarıyordu. Yumuşak davranmasına alıştığı, hatta Galata'da sadece erkeklerin gittiği bir kahvehanede, apartman sakinleri hakkında ileri geri konuşurken, "Bizim mıymıntı" diye lakap taktığı Kaan'ın, -aslında kahvehane arkadaşları ikinci katta oturan, her hafta televizyondaki meşhur dizide seyrettikleri, oyuncu Leyla Hanım'ı anlatmasını istiyorlardı- merdivenlerden paldır küldür indiğini görünce ayağa kalkıp:

"Bir şey mi var Doktor Bey?" diye seslendi.

"Randevuma geç kaldım. Lütfen kapıyı açar mısınız?"

Kapıcı Hamza, pantolonunun arka cebinde el yordamıyla bulduğu anahtarla, müdür masasının en alt gözünü açtı. Üst üste yığılmış kâğıtların altından çıkardığı anahtar destesinden, apartmanın ana girişine ait olanı seçti, ayağa kalktı, kapıya doğru gitti. İki metrelik, dar kapının tek kanadından yavaşça geri çekince demir parçası gıcırtyla açıldı. Kaan, İstiklal Caddesi'ne çıktı. Üzerinde, gül desenleri bulunan ağır kapının, arkasından kapandığını duymadı bile. Tünel Meydanı'na döndü.

Gündüz caddeyi işgal eden üniversitelilerin bira içmeye çekildiği, turistlerin ise alışverişten yorulup, yemeğe gittiği bu saatlerde, açık havada müzik yapmanın yasak olduğu İran'dan gelen gençlerden tutun, Bolivya'dan dünyayı gezmek için yola çık-

mış Kızılderililere kadar sokak müzisyenleri tek tek ortaya çıkarlardı. Çevrenin yirmi dört saat gözetimini yapan mendilci çocuklar, kestaneciler, mısırcılar ile lavanta satan Çingeneler, entel mahallesi dedikleri İstiklal'in Tünel tarafına pek uğramazlardı. Onlar daha çok Galatasaray Lisesi'nden, Taksim Meydanı'na kadar olan bölgede çalışırlardı. Sadece, ağzında Nuh Nebi'den kalma mızıkasıyla küçük bir kız, kaldırım kenarına oturur, uzatılan bozuk paraları cebine koyardı. Kızın, ne ailesini ne de bir yakınını gören olmuştu. Çok yorgun olduğu zamanlar başını önüne iyice eğip, uyuklardı. Yoldan geçenler ise, pembe terliklerinin içine giydiği yırtık çoraplarını seyrettiğini zannederlerdi.

Kaan, Tünel'i geçip, Galata Kulesi'ne inen dar yokuşun başındaki Mevlevihane'nin kapısında durdu. Kendisini tanıyan görevli, turistlere bilet sattığı camekânın arkasından başını eğip, "Hoş geldiniz hocam," diye selam verdi. Müze ziyaret ücreti olan beş lirayı, almadan demir kapıyı açtı. Kaan, Galata Mevlevihanesi'nin hattat Yesârîzâde Mustafa İzzet Efendi tarafından kitabesi yazılmış kemerli girişin altından geçerek, yaz mevsiminin canlandırdığı bahçeye girdi. Ahşap binanın merdivenlerine yöneldi. Duyduğu ney sesinden toplantının çoktan başlamış olduğunu anladı. Geç kalmıştı. İçeriye giremezdi. Sanki hava soğukmuş gibi ellerini cebine sokup, bir tarafı Bizans, diğer tarafı Osmanlı kalıntısı olan bahçede bir banka oturdu.

Toplantıları düzenleyen Mevlevi, üniversiteden Kaan'ın arkadaşıydı. Tıp Fakültesi'ni aynı yıl bitirmişlerdi. Bilebildiği tüm ataları tasavvuf yolunda yetiştirilmiş olan Mevlevi de, tıpkı Kaan gibi ruh hekimliğine yönelmiş ve Cerrahpaşa Tıp Fakültesi psikiyatri bölüm başkanlığına kadar yükselmişti. Aynı zamanda İngiltere'den dönünce, Kaan'ı Cerrahpaşa'da ders vermesi için ikna eden kişiydi.

Mevlevi, ayda iki defa düzenlenen, bazen gece yarısına bazen de sabah namazı vaktine kadar devam eden toplantılara, inançsız olduğunu bilmesine rağmen Kaan'ı da davet ediyordu.

Çağrıldığı hiçbir ayini kaçırmamaya özen gösteren Kaan'ın tanrı inancıyla ilgili düşünceleri öğrencilik yıllarından bu yana değişmese de ötekilerin kalpleri ile arasındaki mesafe kısalmıştı.

Belki de Mevlevihane'yi Kaan için özel yapan, alçak duvarlarının ardından yükselen; ilk gençliğini yaşadığı, ilk sevgiliyle öpüştüğü, ilk nefreti ve ilk aşkı tattığı Alman Lisesi'ydi. Korunduğunu hissettiği tek yer olan bu bahçenin tılsımını, gençliğinde keşfetmişti. Derslerden sıkıldığında, yalnız kalmak istediğinde, İstanbul'un ortasında sessizliğe ihtiyacı olduğunda kaçıp sığındığı, başka bir dünyaydı burası. Her karışını; ağaçların yaşını, mezar sahiplerinin kimliğini, Mevlevilerin geçmişini, neyin, kudümün, bendirin, rebabın tınlarını ezbere bilirdi.

Hava kararmaya başlamıştı. Ağaç dallarına tüneyen kuşların dışında, bahçede sadece Kaan, bekçi, kediler ve *suskunlar* ülkesine gidenlerin mezarları vardı. Eski harflerle yazılı taşları geçip yüzüne çarpıyordu akşam meltemi. Karşısında duran pencerede bir çift göz belirdi önce. Beyaz kapının kilidi açıldı. Sonra biri eliyle işaret ederek Kaan'ı çağırdı. Toplantı kurallarına aykırı olan bu hareketi anlamaya çalışırken, tanıyamadığı adam:

“Geç kaldığınızı anlayınca gideceksiniz zannettik ama siz hem ısrarla, hem de sükûnetle beklemeye başlayınca kapının açılmasının daha uygun olacağını düşündük,” dedi.

Âdet olduğu üzere ayakkabılarını çıkarıp, içeri girdi. Duvar kenarındaki minderlerden birine bağdaş kurdu. Postişte oturan Mevlevi, elini kalbine götürerek Kaan'ı selamladı. Neyzen kamaşa üflerken, içeridekiler sakince aşka gelecekleri anı bekliyorlardı. Yola girenler sırayla hu çekerek Arapça, Farsça kökenli eski kelimeleri, seslerini fazla yükseltmeden tekrar ettiler. Yavaş yavaş müziğe rebap, kudüm, bendir katıldı. Yumuşak, baygın sesler titreşerek, zamanın ötesinde, gözle görülemeyen bir mekânsızlık hali yarattılar.

Kaan, bir sohbetlerinde Mevlevi'ye, “Şimdi ben, İstanbul'un ortasında yüzyıllar öncesine ait çalgılar eşliğinde beynimin dal-

